

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 24/06
22.03.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Stojana Jokića, predsednika veća, Nikole Stanojevića, Mihaila Rulića, Zvezdane Lutovac i Predraga Trifunovića, članova veća, u pravnoj stvari tužilje AA, koju zastupa advokat AB, protiv tuženih BB, i "VV", koje zastupa BV, advokat, radi naknade štete, odlučujući o reviziji tužilje izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu Gž. 3895/04 od 7.9.2005. godine, u sednici održanoj 22.3.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

I ODBACUJE SE kao NEDOZVOLJENA revizija tužilje izjavljena protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu Gž. 3895/04 od 7.9.2005. godine u delu koji se odnosi na prvotuženog BB.

II ODBIJA SE kao NEOSNOVANA revizija tužilje izjavljena protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu Gž.3895/04 od 7.9.2005. godine u delu koji se odnosi na drugotuženika "VV".

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Novom Sadu P.992/02 od 30.6.2004. godine prvotuženi je obavezan da tužilji isplati na ime naknade štete i to: za duševne bolove zbog umanjenja opšte životne aktivnosti 50.000,00 dinara, za pretrpljene fizičke bolove 30.000,00 dinara, za pretrpljeni strah 40.000,00 dinara, na ime povrede časti i ugleda 40.000,00 dinara, kao i da joj naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 68.800,00 dinara, sve sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30.6.2004. godine pa do isplate. U preostalom delu preko dosuđenih iznosa tužbeni zahtev je odbijen kao neosnovan a do traženih iznosa za umanjenje opšte životne aktivnosti od 70.000,00 dinara, za fizičke bolove od 84.000,00 dinara, na ime pretrpljenog strana 84.000,00 dinara, na ime povrede časti i ugleda 100.000,00 dinara. U odnosu na drugotuženog tužbeni zahtev tužilje kojim je tražila da solidarno obaveže da zajedno sa prvotuženim isplati traženu naknadu štete je odbijen u celosti kao neosnovan.

Rešavajući po žalbi tužilje izjavljene protiv te presude Okružni sud u Novom Sadu je presudom Gž. 3895/04 od 7.9.2005. godine, žalbu tužilje delimično uvažio i preinačio prvostepenu presudu u pobijanom odbijajućem delu, tako što je tužilji na ime naknade štete za pretrpljene fizičke bolove dosudio iznos od još 20.000,00 dinara, za pretrpljeni strah iznos za još 30.000,00 dinara, za umanjenje opšte životne aktivnosti iznos od još 20.000,00 dinara, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30.6.2004. godine pa do isplate, dok je u preostalom odbijajućem delu žalbu tužilje odbio i prvostepenu presudu potvrdio.

Rešavajući po žalbi prvotuženog izjavljenu protiv prvostepene presude, drugostepeni sud je istu delimično uvažio pa je odbio tužbeni zahtev tužilje za naknadu štetu na ime duševnih bolova zbog povrede časti i ugleda u iznosu od 50.000,00 dinara, dok je u preostalom usvajajućem delu žalbu prvotuženog odbio i potvrdio prvostepenu presudu. Istom presudom drugostepeni sud je obavezao prvotuženog da tužilji na ime troškova parničnog postupka isplati novčani iznos od 89.800,00 dinara, umesto dosuđenog iznosa od 68.800,00 dinara, sa zakonskom zateznom kamatom od 30.6.2004. godine pa do isplate i žalbene troškove u iznosu od 9.600,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom od 7.9.2005. pa do isplate.

Protiv te presude Okružnog suda u Novom Sadu tužilja je blagovremeno izjavila reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu člana 386. ZPP ("Službeni list SFRJ" br. 4/77 i "Službeni list SRJ" br. 3/02) u vezi člana 491. stav 4. ZPP ("Službeni glasnik RS" br. 125/04), Vrhovni sud je našao da je revizija tužilje u odnosu na drugotuženog ne dozvoljena, a u odnosu na prvotuženog neosnovana.

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je naknada štete. Tužilja je podnela tužbu 8.2.2002. godine, i tražila ukupnu naknadu po tom osnovu 110.000,00 dinara. Prema preinačenom tužbenom zahtevu od 7.6.2004. godine tražila je ukupan novčani iznos od 338.000,00 dinara, i to prema oba tuženika kao solidarnih dužnika. Prvostepenom presudom prvotuženi je obavezan da tužilji isplati na ime naknade štete ukupno 160.000,00 dinara, a odbijen je tužbeni zahtev preko dosuđenog iznosa do traženog iznosa od 338.000,00 dinara, odnosno za iznos od 178.000,00 dinara. Drugostepeni sud je svojom presudom preinačio prvostepenu presudu tako što je tužilji dosuđeno ukupno 190.000,00 dinara, tako da se revizija tužilje u odnosu na prvotuženog odnosi na odbijajući deo tužbenog zahteva za 148.000,00 dinara.

Odredbom člana 382. stav 2. ZPP, propisano je da revizija nije dozvoljena u imovinskopравnim sporovima u kojima se tužbeni zahtev odnosi na potraživanje u novcu, ako vrednost predmeta spora pobijanog dela pravnosnažne presude ne prelazi 300.000,00 novih dinara. Kako u ovom slučaju vrednost predmeta spora

pobijanog dela pravnosnažne presude u odnosu na prvotuženog ne prelazi navedeni iznos, to je revizija tužilje u odnosu na prvotuženog ne dozvoljena, pa je Vrhovni sud istu odbacio primenom člana 392. ZPP, pošto to nije učinio prvostepeni sud u granicama svojih ovlašćenja.

U odnosu na drugotuženog revizija tužilje nije osnovana.

U provedenom postupku nema bitne povrede odredaba parničnog postupka iz člana 354. stav 2. tačka 11. ZPP, na koju revizijski sud pazi po službenoj dužnosti, a ni bitne povrede iz člana 354. stav 2. tačka 14. ZPP, na koje se ukazuje u reviziji, jer su nižestepeni sudovi o svim odlučnim činjenicama relevantni za pravilnu odluku u ovoj parnici dali dovoljno jasne, potpune i pravilne razloge saglasne stanju u spisima i rezultatu izvedenih dokaza, a nema ni drugih nedostataka zbog kojih se pobijana presuda ne bi mogla pravilno i zakonito ispitati.

Razlozi o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju na dan 25.1.2002. godine u Novom Sadu, na telefonski poziv tužilje da želi da koristi taksi uslugu, drugotuženi je uputio vozilo, kojim je upravljao prvotuženi, koji je prihvatio da preveze tužilju iz ul. __ do njenog radnog mesta- __. U toku vožnje došlo je do rasprave između tužilje i prvotuženog u vezi načina vožnje, te nakon kraće verbalne prepirke sa tužiljom prvotuženi je zaustavio vozilo i rekao tužilji da isto napusti mimo tražene adrese, te udarcem pesnicom u predelu lica naneo joj lake telesne povrede. S tim u vezi protiv prvotuženog je vođen krivični postupak u kome je prvotuženi oglašen krivim za krivično delo nanošenja lake telesne povrede i izrečena mu je odgovarajuća kazna.

Prvotuženi je taksi vozač koji samostalno obavlja tu delatnost, a drugotuženi je udruženje vozača "VV", čiji je član prvotuženi.

Polazeći od tako utvrđenog činjeničnog stanja, koje se prema članu 385. stav 3. ZPP, revizijom ne može pobijati, nižestepeni sudovi su i po stanovištu Vrhovnog suda osnovano zaključili da ne postoji solidarna odgovornost drugotuženog da zajedno sa prvotuženim tužilji naknadi pretrpljenu štetu, te su pravilno primenili materijalno pravo kada su tužbeni zahtev prema drugotuženom odbili.

Naime, drugotuženi nije poslodavac prvotuženom, već je prvotuženi taksi vozač koji samostalno obavlja delatnost, shodno odredbama Zakona o privatnim preduzetnicima ("Službeni glasnik SRS" br. 54/89). Drugotuženi kao udruženje taksi vozača posluje prema odredbama Zakona o društvenim organizacijama i udruženjima građana ("Službeni glasnik SRS" br. 24/82) koje kao organizacioni oblik olakšava obavljanje samostalne delatnosti svojih članova. U tom smislu za štetu koju njegovi članovi učine u obavljanju svoje samostalne delatnosti prema trećem licu odgovaraju oni samostalno, a ne i drugotuženi solidarno sa njima.

Tužilja u reviziji navodi da je drugotuženi prihvatanjem da na njen telefonski poziv pošalje taksi vozilo radi prevoza, prihvatio istovremeno i ponudu za zaključenje ugovora o prevozu, te da odgovornost drugotuženog postoji da predmetnu štetu naknadi kao prevoznik u smislu člana 684. Zakona o obligacionim odnosima.

Suprotno ovakvim navodima revizije Vrhovni sud smatra da između tužilje i drugotuženog nije zaključen ugovor o prevozu, već je takav ugovor zaključen između tužilje i prvotuženog tek kada je prvotuženi došao na poziv tužilje na određeno mesto, gde su se dogovorili o relaciji na kojoj prevoz tužilje treba da bude izvršen, kao i o ostalim uslovima prevoza. Drugotuženi je u ovom slučaju na telefonski poziv tužilje da želi da koristi taksi prevoz samo obavestio prvotuženog, kao svog člana, o tome, koji je prihvatio poziv i otišao sa tužiljom da se dogovori oko vršenja taksi usluga.

Sa napred navedenih razloga, revizija tužilje u odnosu na drugotuženog je odbijena kao neosnovana na osnovu člana 393. ZPP, i odlučeno kao stavu drugom izreke presude.

Predsednik veća-sudija,

Stojan Jokić, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

mz